Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Natalia Mămăligă)
Dosarul nr. 2a-1217/24 (2-23155153-02-2a-25032024)

D E C I Z I E

10 iulie 2024 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componența:
Președintele ședinței, judecătorul Ana Panov
Judecătorii Andrei Cașcaval și Ala Malîi
Grefierii Cristian Adam, Ana Roșu,
Interpret Natalia Crasnoiarova

examinând în ordine de apel, în ședință publică, cererea de apel declarată de apelantul *****, reprezentat de avocatul *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2024, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de *****împotriva lui *****, intervenient accesoriu ***** privind desfacerea căsătoriei, stabilirea domiciliului copilului minor, încasarea pensiei pentru întreținerea copilului minor și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La data de 31 octombrie 2023, *****s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui *****, intervenient accesoriu ***** privind desfacerea căsătoriei încheiate între *****, stabilirea domiciliului copilului minor cu mama oriunde nu ar locui aceasta, încasarea pensiei de întreținere a copilului minor ***** în mărime de 1/3 din salariu și sau alte venituri dar nu mai puțin de 3000 lei lunar, compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 12 martie 2016, reclamanta *****a încheiat căsătorie cu pârâtul, *****, eveniment înregistrat și trecut în Registrul actelor de stare civilă de către OSC Râșcani, mun. Chișinău la 12 martie 2016. Din căsătorie s-a născut fiul *****.

Relatează că viața în comun cu pârâtul a eșuat, iar în familie s-a creat o atmosferă insuportabilă, deseori apar neînțelegeri și certuri, deja de doi ani locuiesc separat.

Menționează că incompatibilitatea caracterelor și viziunile contrare asupra modului și principiilor de conviețuire în comun în contextul atmosferei create, au dus-o la convingerea fermă referitor la imposibilitatea păstrării familiei în continuare.

Consideră inoportună menținerea familiei în cazul în care au eșuat toate căile de împăcare, iar la încercările de a păstra familia au doar rezultate negative.

Susține că în prezent copilul comun locuiește cu ea, iar cheltuielile de întreținere a copilului se ridică la peste 6 000 lei, care include și ore suplimentare pentru dezvoltarea intelectuală a copilului în cuantum de 500 lei lunar.

Astfel, este rațional de a fi stabilit domiciliul permanent a copilului minor cu mama, iar pentru întreținerea acestuia prin prisma art.74 și 76 din Codul familiei, urmează a fi încasat din contul tatălui său *****, pensia de întreținere în mărime de 1/3 din salariu și sau alte venituri dar nu mai puțin de 3000 lei lunar, începând cu data depunerii acțiunii și până la atingerea majoratului copilului (f.d.3-4).

Consideră că stabilirea domiciliul copilului minor cu reclamanta este în interesul copilului, dat fiind că dânsa permanent a avut grijă de el, tatăl pentru copil a fost și este în viziunea reclamantei și a copilului minor o personalitate aparentă cu un comportament neadecvat.

Solicită reclamanta *****desfacerea căsătoriei încheiate între *****, stabilirea domiciliului copilului minor cu mama oriunde nu ar locui aceasta, încasarea pensiei de întreținere a copilului minor ***** în mărime de 1/3 din salariu și sau alte venituri dar nu mai puțin de 3000 lei lunar, compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 05 februarie 2024, acțiunea a fost admisă parțial. S-a dispus desfacerea căsătoriei înregistrate între *****, s-a stabilit domiciliul copilului minor ***** cu mama *****era, s-a încasat de la ***** în beneficiul Verei Demidov pensia de întreținere pentru copilul minor, ***** în mărime bănească fixă de 2500 lei lunar până la atingerea majoratului de către copil, taxa de stat în sumă de 40 lei suportată de reclamantă la depunerea acțiunii. S-a încasat de la ***** în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 1140 lei, în rest acțiunea a fost respinsă.

La data de 15 martie 2024, avocatul *****în interesele apelantului ***** a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia în partea încasării pensiei de întreținere a copilului minor în sumă de 2500 lei, cheltuielilor de judecată, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a acestor pretenții.

În motivarea acesteia a indicat că nu este de acord cu hotărârea primei instanțe în partea încasării pensiei de întreținere a copilului minor în sumă bănească fixă de 2500 lei, taxei de stat în sumă de 1140 lei, dat fiind emisă în această parte cu aplicarea și interpretarea eronată a normelor de drept material, fiind pasibilă de a fi casată, în partea contestată.

Precizează că nu este angajat oficial în câmpul muncii, lucrează ocazional, nu are un venit stabil și nu este în stare să achite pensia alimentară de întreținere a copilului minor în mărim bănească fixă de 2500 lei.

Indică că potrivit informației Biroului național de Statistică, valoarea minimului de existență, calculat în conformitate cu Regulamentul cu privire la modul de calculare al acestuia, stabilit prin hotărârea Guvernului RM nr. 285 din 30 aprilie 2013, a constituit în anul 2022 în medie pe lună pentru un copil în vârstă de 7-17 ani în orașe mari - 3440,40 lei, iar instanța de fond nu s-a condus nici de această informație neîntemeiat obligându-l pe apelant să achite pensia alimentară de întreținere a copilului minor Lungu Serghei, în mărime bănească fixă de 2500 lei.

Consideră că instanța de fond ilegal a admis pretenția dată, în condițiile în care apelantul a menționat în ședința de judecată că va contribui la întreținerea copilului și va ajuta când va avea posibilitate cum a făcut și până la depunerea acțiunii.

Apelantul ***** și avocatul acestuia *****în ședința instanței de apel a solicitat admiterea cererii de apel în sensul formulat.

Intimata *****era în ședința instanței de apel nu s-a prezentat, din motive necunoscute, fiind legal citată, din care considerente, în temeiul art.379 alin.(2) CPC, Colegiul a dispus examinarea cauzei în absența acesteia.

Reprezentantul Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Botanica în ședința instanței de apel nu s-a prezentat, din motive necunoscute, fiind legal citat, din care considerente, în temeiul art.379 alin.(2) CPC, Colegiul a dispus examinarea cauzei în absența acestuia.

Audiind partea, reprezentantul părții în proces, studiind cererea de apel în cumul cu materialele cauzei, Colegiul civil consideră apelul declarat neîntemeiat care urmează a fi respins, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.385 lit. a) CPC, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

Conform prevederilor art.118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Articolul 130 alin.(1) CPC statuează că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art.240 alin.(1) CPC, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță

pentru soluționarea pricinilor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării pricinii și admisibilitatea acțiunii.

Potrivit dispozițiilor art.373 alin.(1), (2), (5) CPC instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. Instanța de apel este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei. Concomitent, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art.9 alin.(1) și (2) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sânt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile.

(2) Drepturile și obligațiile civile apar:

a) din contracte și din alte acte juridice;

b) din acte emise de o autoritate publică, prevăzute de lege drept temei al apariției drepturilor și obligațiilor civile;

c) din hotărâre judecătorească în care sânt stabilite drepturi și obligații;

d) în urma creării și dobândirii de bunuri în temeiuri neinterzise de lege;

e) în urma elaborării obiectelor de proprietate intelectuală;

f) în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane;

g) în urma îmbogățirii fără justă cauză;

h) în urma altor fapte ale persoanelor fizice și juridice și a unor evenimente de care legea leagă apariția unor efecte juridice în materie civilă.

În conformitate cu art.10 alin.(1) și (2) din Codul civil, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Neexercitarea de către persoanele fizice și juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

Potrivit art.11 alin.(1)-(2) din Codul civil, buna-credință este un standard de conduită a unei părți, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic.

În special, este contrar bunei-credințe ca o parte să acționeze în contradicție

cu declarațiile pe care le-a făcut anterior sau cu comportamentul pe care l-a avut anterior în cazul în care cealaltă parte, în detrimentul său, s-a bazat în mod rezonabil pe acele declarații sau acel comportament.

În corespundere cu art.15 alin.(1) din Codul civil, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

Conform art.16 alin.(1) din Codul civil, apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin:

a) recunoașterea dreptului;

b) restabilirea situației anterioare încălcării dreptului și suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui;

c) constatarea sau, după caz, declararea nulității actului juridic;

d) declararea nulității actului emis de o autoritate publică;

e) impunerea la executarea obligației în natură;

f) autoapărare;

g) repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial;

h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalității;

i) rezoluțiunea sau modificarea contractului;

j) neaplicarea de către instanța de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică;

k) alte căi prevăzute de lege.

ale cărui limite și al cărui conținut sânt stabilite de prezentul cod și de alte legi.

În temeiul art.58 alin.(1) Codul familiei, părinții au drepturi și obligații egale față de copii, indiferent de faptul dacă copiii sânt născuți în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinții sau separat.

Potrivit dispozițiilor art.74 alin.(1) Codul familiei, părinții sânt obligați să-și întrețină copiii minori și copiii majori inapți de muncă care necesită sprijin material.

În conformitate cu prevederile art.38 alin.(1) și (2) Codul familiei, la desfacerea căsătoriei, soții pot prezenta instanței judecătorești un acord privind împărțirea bunurilor lor proprietate în devălmășie și plata pensiei de întreținere a copiilor și soțului inapt de muncă ce necesită sprijin material, indicând mărimea acesteia, precum și privind determinarea părintelui împreună cu care vor locui copiii minori comuni.

În cazul lipsei unui acord între soți prevăzut la alin.(1) sau dacă se va dovedi că acordul lezează drepturile și interesele copiilor minori sau ale unuia dintre soți, instanța judecătorească este obligată:

a) să împartă, la cererea soților (a unuia dintre ei), bunurile lor proprietate în devălmășie;

b) să determine care dintre părinți va plăti pensia de întreținere a copiilor minori şi mărimea acesteia;

c) să stabilească, la cererea soțului inapt de muncă, care are dreptul la pensia de întreținere de la celălalt soț, mărimea și modul de plată a acestei pensii;

d) să stabilească cu cine dintre părinți vor locui copiii minori după divorț.

Potrivit dispozițiilor art.74 alin.(1), (2) și (3) Codul familiei, părinții sânt obligați să-și întrețină copiii minori și copiii majori inapți de muncă care necesită sprijin material.

Modul de plată a pensiei de întreținere se determină în baza unui contract încheiat între părinți sau între părinți și copilul major inapt de muncă.

Dacă lipsește un atare contract și părinții nu participă la întreținerea copiilor, pensia de întreținere se încasează pe cale judecătorească, la cererea unuia dintre părinți, a tutorelui copilului sau a autorității tutelare teritoriale.

Conform art.75 alin.(1), (2) din Codul familiei, pensia de întreținere pentru copilul minor se încasează din salariul și/sau din alte venituri ale părinților în mărime de 1/4 - pentru un copil, 1/3 - pentru 2 copii și 1/2 - pentru 3 și mai mulți copii.

Cuantumul cotelor stabilite la alin.(1) poate fi micșorat sau majorat de instanța judecătorească, ținându-se cont de starea materială și familială a părinților, de alte circumstanțe importante.

Dispozițiile art.76 alin.(1) și (2) din Codul familiei prevăd că ***în cazurile când părintele care datorează întreținere copilului său are*** un salariu și/sau alte ***venituri neregulate sau fluctuabile*** ori primește salariu şi/sau alte venituri, total sau parțial, în natură, ori nu are un salariu și/sau alte venituri, precum și în alte cazuri când, din anumite motive, încasarea pensiei de întreținere, sub forma unei cote din salariu și/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanțial interesele uneia dintre părți, ***instanța judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă plătită lunar*** sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă și sub forma unei cote din salariu și/sau alte venituri conform art.75.

Cuantumul sumei bănești fixe încasate în conformitate cu alin.(1) se determină de instanța judecătorească, ținându-se cont de starea materială și familială a părților, de alte circumstanțe importante și păstrându-se, dacă este posibil, nivelul anterior de asigurare materială a copilului.

În conformitate cu prevederile art.18 alin.(1) Legii privind drepturile copilului nr.338 din 15 decembrie 1994, ***ambii părinți, în egală măsură***, sau persoanele subrogatorii legale poartă răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală și socială a copilului, ținând cont în primul rând de interesele acestuia.

Potrivit art.18 alin.(1) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989, în vigoare pentru Republica Moldova la 25 februarie 1993, statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoașterii principiului potrivit căruia ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea și dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creșterea copilului și asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților săi legali. Aceștia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

Conform art.3 alin.(1) al aceleiași Convenții, în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotire socială, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate.

Potrivit art.98 alin.(2) din Codul familiei, pensia de întreținere se încasează de la data adresării în instanța judecătorească.

În temeiul art.99 alin.(1) din Codul familiei, instanța judecătorească este în drept să hotărască încasarea pensiei de întreținere de la data depunerii cererii.

Din actele cauzei Colegiul a constatat că la data de 12 martie 2016, reclamanta *****a încheiat căsătorie cu pârâtul, *****, eveniment înregistrat și trecut în Registrul actelor de stare civilă de către OSC Râșcani, mun. Chișinău la 12 martie 2016. Din căsătorie s-a născut fiul *****.

Totodată, s-a constatat că *****și ***** sunt părinții minorului *****, fapt ce se confirmă prin copia certificatului de naștere a copilului, eliberat la 14 noiembrie 2015 cu n*****

Potrivit informației Biroului Național de Statistică, valoarea minimului de existență, calculat în conformitate cu Regulamentul cu privire la modul de calculare al acestuia, stabilit prin hotărârea Guvernului RM nr.285 din 30 aprilie 2013, a constituit în trimestrul II anul 2022 în medie pe lună pentru un copil în vârstă de 7-17 ani în orașe mari – 3 440,40 lei (f.d.10).

La data de 31 octombrie 2023, *****s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui *****, intervenient accesoriu ***** privind desfacerea căsătoriei încheiate între *****, stabilirea domiciliului copilului minor cu mama oriunde nu ar locui aceasta, încasarea pensiei de întreținere a copilului minor ***** în mărime de 1/3 din salariu și sau alte venituri dar nu mai puțin de 3000 lei lunar, compensarea cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond prima instanță a ajuns la concluzia admiterii parțiale a cererii de chemare în judecată.

La data de 15 martie 2024, avocatul *****în interesele apelantului ***** a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia în partea încasării pensiei de întreținere a copilului minor în sumă de 2500 lei, cheltuielilor de judecată, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de

respingere a acestor pretenții.

Totodată, Colegiul reține că în conformitate cu art.373 alin.(1), (2), (5) CPC instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță, astfel încât instanța de apel urmează să se pronunțe doar asupra cerinței de încasare a pensiei de întreținere, cheltuielilor de asistență juridică.

Raportând dispozițiile normelor suscitate la circumstanțele cauzei, evaluând soluția primei instanțe prin prisma raționalismului pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, Colegiul consideră concluzia instanței de fond ca fiind întemeiată.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile aplicabile la caz și criticile aduse în cererea de apel, instanța de apel constată că soluția a fost dată de către instanța de fond cu elucidarea pe deplin a circumstanțele cauzei, cu lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele invocate.

Aderent, se va reține principiul interesului superior al copiilor care reprezintă mesajul fundamental al Convenției internaționale cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, iar implementarea acestuia reprezintă o obligație de prim ordin pentru statele membre care au ratificat-o.

Totodată, urmează de indicat că părinții au drepturi și obligații egale față de copii, indiferent de faptul dacă copiii sânt născuți în căsătorie sau în afara ei, dacă locuiesc împreună cu părinții sau separat, sunt obligați să-și întrețină copiii minori.

Astfel, Colegiul atestă că *****era și ***** sunt părinții minorului *****, respectiv, părinților le revine obligația de creștere și întreținere a copilului minor comun.

De asemenea, urmează de indicat că în cazul lipsei unui acord între părinți sau dacă se va dovedi că acordul lezează drepturile și interesele copilului minor sau ale unuia dintre părinți, instanța judecătorească este obligată să determine care dintre părinți va plăti pensia de întreținere a copilului minor, mărimea și modul de plată a acestei pensii.

În acest context, dat fiind că copilul minor ***** se află la întreținerea mamei, între părinții copilului minor nu a fost încheiat contract cu privire la întreținerea copilului minor în modul reglementat de prevederile art.74 alin.(2) din Codul Familiei, apelantul în calitate de tată al copilului minor nu acordă întreținere materială fiului, în temeiul prevederilor art.74 alin.(3) din Codul Familiei, reclamanta intimată este îndreptățită de a încasa de la apelant pensia de întreținere a copilului minor pe cale judecătorească.

Prin urmare, corect a fost reținut de către instanța de fond că pârâtul apelant ***** urmează să achite pensia pentru întreținerea copilului minor ***** până la atingerea majoratului acestuia, or potrivit reglementărilor legale ambii părinți sunt obligați la întreținerea copiilor lor minori.

Or, potrivit art.18 alin.(1) Legii privind drepturile copilului nr.338 din 15 decembrie 1994, ambii părinți, în egală măsură, sau persoanele subrogatorii legale poartă răspunderea principală pentru dezvoltarea fizică, intelectuală, spirituală și socială a copilului, ținând cont în primul rând de interesele acestuia.

Potrivit art.18 alin.(1) al Convenției internaționale din 20.11.1989 cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoașterii principiului potrivit căruia ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea și dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creșterea copilului și asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților săi legali. Aceștia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.

În contextul prevederilor legale sus indicate, Colegiul punctează că instanța de fond corect a reținut că apelantul ***** urmează să achite pensia pentru întreținerea copilului minor ***** până la atingerea majoratului acestuia, în condițiile în care copilul minor se află la întreținerea mamei, iar potrivit reglementărilor legale ambii părinți sunt obligați la întreținerea copilului lor minor.

Totodată, Colegiul constată că apelantul ***** muncește ocazional, nu are un loc de muncă permanent, ceea ce denotă că apelantul nu are venituri lunare neregulate, fluctuabile, caz în care instanța de fond în temei legal a considerat oportună stabilirea obligației de plată a pensiei de întreținere pentru copilul minor lunar în sumă bănească fixă, la caz fiind întrunite dispozițiile art.76 din Codul familiei.

Or, potrivit art.76 alin.(1) și (2) din Codul familiei în cazurile când părintele care datorează întreținere copilului său are un salariu și/sau alte venituri neregulate sau fluctuabile ori primește salariu și/sau alte venituri, total sau parțial, în natură, ori nu are un salariu și/sau alte venituri, precum și în alte cazuri când, din anumite motive, încasarea pensiei de întreținere, sub forma unei cote din salariu și/sau alte venituri, este imposibilă, dificilă sau lezează substanțial interesele uneia dintre părți, instanța judecătorească poate să stabilească cuantumul pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă plătită lunar sau, concomitent, într-o sumă bănească fixă și sub forma unei cote din salariu și/sau alte venituri conform art.75, prevederi legale aplicabile în prezenta speță.

Referitor la cuantumul pensiei alimentare solicitate de către reclamanta

apelantă *****era de a fi încasată din contului apelantului ***** pentru copilul minor ***** în sumă de 3000 lei Colegiul o apreciază ca fiind una exagerată, or întreținerea copilului minor este pusă în seama ambilor părinți.

Mai mult decât atât, în cazul încasării pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă, urmează să se țină cont de starea materială și familială a părților, de informația eliberată de Biroul National de Statistică cu privire la valoarea minimului de existență pentru un copil, precum și de alte circumstanțe importante.

Totodată, Colegiul ține să remarce că suma pensiei de întreținere a copilului minor trebuie să fie reală și necesară și să nu fie în detrimentul celuilalt părinte.

În conformitate cu art.2 al Legii nr.152 din 05.07.2012 cu privire la minimul de existență, ***minim de existență*** este un indicator ce reprezintă mărimea valorică a volumului minim de consum al bunurilor materiale și a serviciilor pentru satisfacerea necesităților principale, menținerea sănătății și pentru susținerea viabilității omului.

Potrivit art.3 al aceleiași Legi, mărimea minimului de existență include: mărimea valorică a coșului alimentar, cheltuielile pentru procurarea mărfurilor industriale și pentru achitarea serviciilor prestate populației și mărimea primelor și a contribuțiilor obligatorii. Mărimea minimului de existență pentru o persoană se determină în lei pe fiecare lună.

Conform informației Biroului Național de Statistică, valoarea minimului de existență, calculat în conformitate cu Regulamentul cu privire la modul de calculare al acestuia, stabilit prin hotărârea Guvernului RM nr.285 din 30 aprilie 2013, a constituit în trimestrul II anul 2022 în medie pe lună pentru un copil în vârstă de 7-17 ani în orașe mari – 3 440,40 lei (f.d.10).

Totodată, din acțiunea formulată de reclamanta *****era rezultă că aceasta pretinde din contul pârâtului apelant a unei pensii de întreținere pentru copilul minor ***** în mărime fixă de 3000 lei și în cotă procentuală, pretenție admisă parțial de către prima instanță doar în partea sumei de 2500 lei lunar până la atingerea majoratului copilului.

În același timp, nefiind de acord parțial cu această soluție apelantul ***** solicită respingerea acestei pretenții pe motiv că ocazional acordă benevol întreținere pentru copilul minor, iar suma de 2500 lei admisă de către instanța de fond este una exagerată, la determinarea cuantumului acesteia nefiind luate în calcul toate circumstanțele importante ale cauzei, inclusiv starea materială a apelantului.

În contextul celor menționate, cu referire la cuantumul pensiei alimentare în mărime de 3000 lei solicitate de către reclamanta intimată *****era și soluția instanței de fond în acest sens, Colegiul consideră că suma admisă de către

aceasta de 2500 lei este una echitabilă în raport cu obligațiile ambilor părinți, iar întreținerea pe care apelantul este de acord să o achite ocazional este una insuficientă, or ***necesitățile copilului prezumă, pe lângă minimul de existență, cheltuieli legate de procurarea hainelor, medicamentelor, cheltuieli necesare creșterii și evoluării echilibrate a copilului***.

Sub un alt aspect, instanța de judecată are obligația de a asigura copilului protecția și îngrijirea necesară în vederea asigurării bunăstării sale, ținând seama de drepturile și obligațiile părinților săi, ale reprezentanților săi legali sau altor persoane cărora acesta le-a încredințat în mod legal și în acest scop va lua toate măsurile corespunzătoare.

În aceste împrejurări de fapt și de drept, Colegiul conchide privind menținerea hotărârii primei instanțe în partea pensiei de întreținere a copilului minor, *****, care constituie o sumă suficientă și echitabilă în raport cu obligațiile ambilor părinți, ținând cont de interesul primordial al copilului minor la o întreținere decentă.

Totodată, Colegiul respinge și celelalte argumente ale apelantului dat fiind irelevante cauzei în contextul celor indicate supra, or, argumentele instanței de fond fiind apreciate în ordine de apel își găsesc justificare absolută atât de fapt, cât și de drept.

În consecință, Colegiul conchide că toate argumentele și afirmațiile invocate de către apelant, sunt vădit lipsite de suport juridic, sub toate aspectele au fost examinate de prima instanță, iar instanța de apel le apreciază ca fiind inconsistente și fără raționament juridic valabil circumstanțelor speței.

Potrivit prevederilor art.94 alin.(1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului - proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Subsecvent, Colegiul menține hotărârea instanței de fond și în partea cheltuielilor de judecată sub forma taxei de stat, care este o cerință auxiliară ce poartă soarta cerinței de bază.

Mai mult, CEDO reține că, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61,). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

Totodată, Colegiul ține să remarce că apelantul utilizând calea de atac nu a prezentat în instanța de apel probe de natură să răstoarne concluziile expuse în

hotărârea contestată.

Față de cele ce preced, având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. art.385 lit. a), 389-390 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,-

D E C I D E :

Se respinge, din lipsă de temei, apelul declarat de apelantul *****, reprezentat de avocatul *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 5 februarie 2024.

Decizia este definitivă, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Președintele ședinței: Ana Panov

Judecătorii: Andrei Cașcaval

Ala Malîi